

Sygn. akt VI Ga 284/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Frankowska

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Zawilo

po rozpoznaniu w dniu 19 września 2014 r. w Rzeszowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: **K. S.**

przeciwko: **A. B.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnobrzegu V Wydziału Gospodarczego z dnia 6 czerwca 2014 r., sygn. akt V GC 268/13 upr

I. **o d d a l a** apelację,

II. **z a s ą d z a** od pozwanej A. B. na rzecz powoda K. S. kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VI Ga 284/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 września 2014r.

Sąd Rejonowy Tarnobrzegu wyrokiem z dnia 6 czerwca 2014r. uwzględnił w całości powództwo K. S. przeciwko A. B. i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.930,80 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 7.03.2013r. do dnia zapłaty tytułem reszty wynagrodzenia za wykonanie usługi zamówionej przez pozwaną oraz skapitalizowanych odsetek (pkt I) i kwotę 1.467 zł tytułem kosztów procesu (pkt II).

Sąd Rejonowy ustalił, że powód wykonał zamówienie powódki na wykonanie reklamy w postaci nadruku reklamowego na samochód dostawczy i wykonaniu banera reklamowego. Wystawił z tego tytułu, w dniu 14 września 2011r., fakturę VAT nr (...) na kwotę 5.485,80 zł z adnotacją o płatności w formie gotówki. Powód otrzymał zaliczkę na wykonanie usługi w kwocie 500 zł, a po doręczeniu faktury do rąk G. B. (1) nie otrzymał pieniędzy. Żadnych innych reklam pozwana nie zlecała powodowi. Po wielu monitach telefonicznych G. B. powiadomił sms-em powoda, że pomiędzy 8 a 15 stycznia będzie miał pieniądze i wówczas zapłaci. Po pisemnym wezwaniu do zapłaty pozwana zażądała od powoda usunięcia wad reklam.

Sąd Rejonowy nie uwzględnił zarzutu pozwanej, że za wykonanie powyższej usługi zapłaciła w całości uiszczając początkowo zaliczkę w kwocie 500 zł,

a następnie gotówkę, którą wręczył powodowi osobiście G. B. (1) otrzymując fakturę VAT potwierdzającą płatność gotówką. Sąd Rejonowy uznał za niewiarygodne zeznania G. B. o dokonaniu płatności gotówką do rąk powoda oraz głoślowego twierdzenia pozwanej i jej małżonka, że sms dotyczył innego zlecenia. Zaprzeczył temu powód. Wyciąg z konta pozwanej także nie jest dowodem zapłaty, bo wypłaty środków w podobnej wysokości na jej koncie są regularne. Treść faktury VAT nr (...) z dnia 14.09.2011r. na kwotę 5.485,80 zł nie zawiera potwierdzenia zapłaty, a jedynie określa sposób zapłaty. Na pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia faktu zapłaty i przedstawiona przez pozwaną argumentacja oraz materiał dowodowy, oceniony w warunkach art. 233 kpc, nie pozwolił na ustalenie dokonania płatności. Pozostałe zarzuty pozwanej objęte pozwem wzajemnym, a to odnośnie nieprawidłowego wykonania usługi i w konsekwencji odstąpienia od umowy będą przedmiotem dalszego rozpoznania, bo postępowanie w tym zakresie zostało zawieszona.

Pozwana zaskarżyła powyższy wyrok w całości zarzucając:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego polegającego na błędnej wykładni i niewłaściwym zastosowaniu:

1. art. 750 kc w zw.z art. 735 kc wskutek przyjęcia, że pozwana nie uregulowała należności za wykonaną usługę w całości,
2. art. 750 kc w zw.z art. 735 kc i 6 kc wskutek wadliwego przyjęcia, że pozwana nie udowodniła faktu zapłaty za fakturę VAT nr (...) z dnia 14.09.2011r.,
3. art. 462 § 1 kc wskutek przyjęcia, iż faktura gotówkowa nie stanowi pokwitowania zapłaty,

II. naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na wynik postępowania, a to art. 233 § 1 kpc, polegającego na braku wszechstronnego i wnikliwego rozważenia zgromadzonego materiału dowodowego oraz ocenie dowodów w sposób niezgodny z zasadami wiedzy, logiki doświadczenia życiowego skutkujące ustaleniem w sposób dowolny, iż:

1. świadek G. B. umówił się z powodem, iż ten przyjdzie do jego firmy, odbierze fakturę i zapłaci gotówkę,
2. świadek M. J. przywiózł od siedziby pozwanej firmy sporną fakturę, a nie osobiście powód,
3. świadek G. B. „zwodził” powoda co do płatności spornej faktury, mimo iż te ustalenia Sąd poczynił jedynie w oparciu o zeznania powoda, który co oczywiste jest bezpośrednio zainteresowany w pozytywnym rozstrzygnięciu sprawy,
4. mąż pozwanej G. B. nie rozliczył się z powodem zakresie zapłaty spornej faktury,

III. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 328 § 2 kpc poprzez brak wskazania przez Sąd I instancji, dlaczego odmówił wiarygodności twierdzeniom i dowodom stawianym przez stronę pozwaną w zakresie dokonanej płatności.

Na tej podstawie pozwana wniosła o zamianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja powódki jest bezzasadna.

Zarzuty formalne i merytoryczne są ze sobą ściśle powiązane i sprowadzają się do zajęcia w sprawie stanowiska czy pozwana udowodniła zapłatę w całości spornej faktury. Sąd Okręgowy po dokonaniu merytorycznej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego podzieliła zarówno ustalenia faktyczne jak i rozważania prawne

poczynione przez Sąd I instancji i przyjmuje je za własne. Ocena dowodów dokonana została w warunkach wyznaczonych art. 233 § 1 kpc, a uzasadnienie wyroku poddaje się kontroli instancyjnej.

Podkreślić należy, że to na pozwanej spoczywał obowiązek udowodnienia zapłaty spornej faktury. Niewątpliwie zeznania świadka G. B. nie były wystarczające do wykazania zapłaty w całości spornej faktury. Faktu wręczenia gotówki tytułem zapłaty za wykonaną usługę nikt poza mężem pozwanej nie potwierdził, a okoliczność, że wysłany przez niego sms o zapłacie w styczniu dotyczył innego zobowiązania pozostała zupełnie gołosłowna. O bezstronności i w konsekwencji wiarygodności zeznań męża pozwanej mówić nie można, bo jest on osobiście zainteresowany wynikiem sprawy. Całokształt materiału dowodowego nie pozwala na niewątpliwe uznanie, że pozwana zapłaciła należność. Rozstrzygającym dowodem w tym zakresie jest treść faktury VAT, która w ocenie pozwanej jest jednocześnie pokwitowaniem zapłaty, a w ocenie powoda oraz Sądu zarówno I jak II instancji nie może być uznana za pokwitowanie w rozumieniu art. 462 kc. W literaturze (komentarz do art. 462 kc A. Rzepeckiej-Gil i Z. Gawlika, obydwu w LEX) i orzecznictwie (wyrok SN

z dnia 7.10.2003r. sygn. akt IV CK 57/02) jednolicie przyjmuje się bowiem, że powszechnie przyjętą w obrocie gospodarczym formą pokwitowania jest zamieszczenie w fakturze klauzuli „zapłacono gotówką” lub „zapłacono”. Sama adnotacja „gotówka” nie wystarczy jednak do uznania faktury za pokwitowanie. Taki zapis nie jest określony i może równie dobrze znaczyć, że gotówka „została zapłacona”, jak i że „jest należna” czy „pozostaje do zapłaty”. W treści faktury oczekuje się klauzuli „zapłacono” (W. Katner, glosa do wyroku NSA z dnia 21.11.1996r. sygn. akt I SA/Po 292/96. publ. Glosa 1999 nr 7 str.17).

Pozwana w sprzeciwie od nakazu zapłaty powołuje na wskazany wyżej wyrok Sądu Najwyższego, dodać należy wydany w takim samym stanie faktycznym, ale wywodzi z niego odmienne stanowisko, niezgodne z brzmieniem cytowanej wyżej tezy tego orzeczenia, a także całego uzasadnienia. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku podkreślił, że w praktyce gospodarczej nie można przydawać tak niejednoznacznym zapisom („gotówka”) znaczenia jakie prezentuje strona pozwana (pokwitowanie) i przyjął, że jest to tylko wskazanie sposobu zapłaty.

Stanowisko powyższe podziela i przyjmuje za własne Sąd Okręgowy w składzie rozpoznającym apelację, co daje podstawę do przyjęcia, że żaden z zarzutów apelacji nie są uzasadnione, bo materiał dowodowy w sprawie nie potwierdził płatności.

Mając na uwadze powyższe apelację powódki oddalono jako bezzasadną na mocy art. 385 kpc.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc oraz § 6 pkt 4 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002, Nr 163, poz. 1348).